

MARY
HIGGINS
CLARK

KADONNEET
VUODET

TAMMI

MARY HIGGINS CLARK:

Vaanivat silmät
Kylmä kehto
Huuto yössä
Pimeän äänet
Kaunis, kauniimpi, kuollut
Kuolema seuraa muotia
Missä lapset ovat?
Vihreäviittainen nainen
Kuolema kahtena
Kuolema kutsuu tanssiin
Kauhu kiertää kaupunkia
Kaksi elämää, kolme kuolemaa
Muisto ei kuole
Kukkia kauneimmalle
Kuu paistaa haudallesi
Tyttöni Sunday
Valheen vanki
Kuulut minulle
Menneisyyden pirstaleet
Ennen jäähyväisiä
Kotikadullasi
Isän tyttö
Jäävuoren huippu
Yö kuuluu minulle
Kodin suojassa
Kaksoset
Unissakävelijä
Missä olet nyt?
Murha sydämellä
Perinnön varjo
Yksin vain
Kadonneet vuodet

MARY
HIGGINS
CLARK

KADONNEET VUODET

*Suomentanut
Henna Kaarakainen*

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *The Lost Years* ilmestyi Yhdysvalloissa 2012.
Originally published by Simon & Schuster, Inc.

Copyright © 2012 by Mary Higgins Clark
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2013

Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-6801-8

KIITOKSET

Sanotaan että kirjan kirjoittaminen on pitkä taival, ja se pitää paikkansa. On kuitenkin aivan eri asia sanoa, että taival tulisi kestämään kaksituhatta vuotta. Kun kustannustoimittajani Michael Korda totesi, että olisi kiinnostavaa, jos seuraava kirjani kertoisi Kristuksen kirjoittamasta kirjeestä, minä puistelin päätäni.

Mahdollisuus jäi kuitenkin vaivaamaan minua, ja sanat ”entäpä jos?” pulpahtelivat mieleeni. Aloin kirjoittaa, mutta neljä kuukautta myöhemmin tajusin, etten pitänyt tavasta, jolla kerroin tarinaa.

Olitpa kuinka kokenut kirjailija tahansa, tarina ei aina kehkeydy siten kuin olit mielessäsi kuvitellut. Heitin kirjoittamani sivut menemään ja aloitin alusta.

Riemukkaat kiitokseni Michaelille, joka on ollut kustannustoimittajani, oppi-isäni ja rakas ystäväni kaikki nämä vuodet. Olemme jo sopineet, milloin menemme juhlaa lounaalle. Minä tiedän mitä lounaan aikana tulee tapahtumaan. Viiniä nauttiessamme hänen ilmeensä käy pohdiskelevaksi, ja hän sanoo: ”Olen tässä miettinyt...” Eli taas sitä mennään.

Kustannustoimittajani Kathy Sagan on aivan loistava. Tiesin että hänellä oli kiire lukuisten omien kirjailijoidensa kanssa, mutta työskenneltyäni hänen kanssaan mysteerilehtemme parissa tiesin kuinka arvokas hän on ja pyysin häntä toimittamaan kirjaani. Tämä on toinen yhteinen romaanimme. Kiitos, Kathy.

Kiitos Simon & Schusterin tiimille, joka muuttaa käsikirjoituksen kirjaksi: tuotantopäällikkö John Wahlerille, toimituspäällikkö Gypsy da Silvalle, suunnittelija Jill Putortille sekä AD Jackie Seowille upeasta kansikuvasta.

Uskollinen kotijoukkueeni, Nadine Petry, Agnes Newton ja Irene Clark, on aina tukenani. Suuri kiitos teille.

Vannon kestävää rakkautta John Conheeneyle, mahdavalle puolisololleni. On uskomatonta, että me juhlimme äskettäin viidettätoista häpäiväämme. Aivan kuin olisimme vasta äsken juhlineet häitämme. Kohotan maljan kaikille huomisillemme, jolloin saamme jakaa rakkauden ja ilonaiheet lasten, lastenlasten ja ystävien kanssa.

Toivon hartaasti, että kaikki te lukijani nautitte tästä uudesta tarinasta. Kuten olen aiemminkin siteerannut tuota suurenmoista vanhaa pergamenttia: ”Kirja on valmis. Kirjailija riemuitkoon!”

Kiitos ja siunausta,
Mary Higgins Clark

*Rakkaan lankoni ja ystäväni
Kenneth John Clarkin muistolle.
Hän oli rakastettu aviomies, isä, isoisa ja isoisoisa
ja ”meidän setä” kiintyneille sukulaistytöilleen
ja -pojilleen.
Me rakastimme sinua syvästi.
Lepää rauhassa.*

PROLOGI

1474 JKR.

Illan varjojen laskeutuessa Rooman ikuisen kaupungin muurien ylle vanha munkki kulki kumarassa, hiljaa ja huomaamatta Biblioteca Secretaan, erääseen neljästä huoneesta, jotka muodostivat Vatikaanin kirjaston. Kirjasto sisälsi yhteensä 2 527 asiakirjaa, jotka oli kirjoitettu latinaksi, kreikaksi ja hepreaksi. Osa niistä oli ulkopuolisten luettavissa tiukan valvonnan alaisena. Loput eivät olleet.

Asiakirjoista kiistellyin oli se, joka tunnettiin sekä Joosef Arimatialaisen pergamenttina että Vatikaanin kirjeenä. Apostoli Pietari oli kuljettanut kirjeen Roomaan, ja monet uskoivat sen olevan ainoa kirje, jonka Kristus koskaan kirjoitti.

Se oli yksinkertainen kirje, jossa Joosefia kiitettiin ystävällisyydestä, jota hän oli osoittanut siitä lähtien, kun oli kuullut vasta 12-vuotiaan Jeesuksen saarnaavan ensimmäisen kerran. Joosef oli uskonut, että hän oli kauan odotettu Messias.

Kun kuningas Herodeksen poika oli saanut tietää, että tämä äärettömän viisas ja oppinut lapsi oli syntynyt Betlehemissä, hän oli määrännyt nuoren Kristuksen salamurhattavaksi. Sen kuultuaan Joosef oli kiiruhtanut Nasaretiin ja saanut pojan vanhemmilta luvan viedä hänet Egyptiin, jotta hän olisi turvassa ja voisi opiskella Leontopoliksen temppelissä lähellä Niilin laaksoa.

Historia ei tunne seuraavia kahdeksaatoista vuotta Jeesuksen Kristuksen elämässä. Hänen pappeusaikansa oli

pian päättymässä, ja hän oli nähnyt ennalta, että Joosef tarjoaisi viimeisenä ystävällisenä tekonaan oman hautakammionsa hänen leposijakseen, joten Kristus oli kirjoittanut kirjeen, jossa hän ilmaisi kiitollisuutensa uskolliselle ystävälleen.

Vuosisatojen aikana osa paaveista oli uskonut kirjeen aitouteen. Toiset eivät olleet. Vatikaanin kirjastonhoitaja oli saanut tietää, että senhetkinen paavi, Sixtus IV, suunnittelei kirjeen tuhoamista.

Apulaiskirjastonhoitaja oli odotellut munkkia Biblioteca Secretassa. Hän ojensi pergamentin munkille hyvin huolelliseen näköiseen. ”Teen tämän hänen korkea-arvoisuutensa kardinaali del Portegon käskystä”, hän sanoi. ”Pyhää pergamenttia ei saa tuhota. Kätke se huolella luostariin äläkä paljasta sen sisältöä kenellekään.”

Munkki otti pergamentin, suuteli sitä kunnioittavasti ja kätki sen sitten raskaasti laskeutuvan kaapunsa hihojen suojaan.

Jeesuksen kirje nähtiin seuraavan kerran vasta yli viisisataa vuotta myöhemmin, kun tämä tarina alkaa.

1

Tänään on isäni hautajaispäivä. Hänet murhattiin.

Se oli 28-vuotiaan Mariah Lyonsin ensimmäinen ajatus, kun hän heräsi katkonaisesta unesta lapsuudenkodissaan Mahwahissa, Ramapo-vuorten juurella sijaitsevassa kaupungissa New Jersey'n pohjoisosassa. Hän pyyhkäisi silmiinsä kihonneet kyyneleet, nousi hitaasti istumaan, laski jalat lattialle ja katseli ympärilleen.

16-vuotiaana hän oli saanut syntymäpäivälahjaksi luvan sisustaa oma huoneensa uudelleen, ja hän oli halunnut, että sen seinät maalattaisiin punaisiksi. Päiväpeittoon, koristetyynyihin ja ikkunaverhoihin hän oli valinnut pirteän punavalkoisen kukkakuvion. Huoneen nurkassa oli suuri, mukava tuoli, jossa hän oli aina tehnyt kotiläksynsä kirjoituspöydän sijaan. Hän katseli hyllyä, jonka hänen isänsä oli rakentanut kampauspöydän yläpuolelle ja jolla säilytettiin palkintopokaaleja, jotka hän oli voittanut lukioaikoina jalka- ja koripallossa. Isä oli niin ylpeä minusta, Mariah ajatteli surullisesti. Isä halusi sisustaa huoneen uudestaan, kun valmistuin yliopistosta, mutta en halunnut että sitä muutetaan. Minua ei haittaa, vaikka se näyttääkin yhä teini-ikäisen huoneelta.

Mariah yritti muistuttaa itselleen, että aina tähän asti hän oli kuulunut niihin onnekkaisiin ihmisiin, joiden ainoa kokemus lähisukulaisen kuolemasta oli se, kun hänen 86-vuotias isoäitinsä oli kuollut nukkuessaan Mariahin ollessa 15-vuotias. Rakastin mummia kovasti, mutta olin hyvin kiitollinen, koska hän säästyi monilta nöyryyksiltä, Mariah ajatteli. Hänen voimansa olivat hiipumassa, ja hänestä oli kauheaa olla riippuvainen muista ihmisistä.

Mariah nousi ylös, tarttui sängyn jalkopäässä olevaan aamutakkiin, kietoi sen ylleen ja sitoi vyön hoikan vyötärönsä ympärille. Mutta tämä on aivan eri asia, hän ajatteli. Minun isäni ei kuollut luonnollisesti. Hänet ammuttiin, kun hän oli lukemassa kirjoituspöytänsä ääressä työhuoneessaan alakerrassa. Mariahin suuta kuivasi, kun hän kysyi itseltään jälleen saman kysymyksen, jota oli kysellyt yhä uudestaan. Oliko äiti huoneessa, kun se tapahtui? Vai menikö hän sinne kuultuaan laukauksen? Ja onko mitenkään mahdollista, että äiti teki sen? Minä pyydän, hyvä Jumala, minä pyydän, ettei siinä käynyt niin.

Hän käveli kampauspöydän eteen ja katsoi peiliin. Näytän kalpealta, hän ajatteli sipaistessaan olkapäille ulottuvia mustia hiuksiaan pois kasvoilta. Hänen silmänsä olivat turvoksissa viime päivien kyynelistä. Hänen mieleensä juolahiti kummallinen ajatus: onneksi minulla on isän tummansiniset silmät. Onneksi olen pitkä niin kuin hänkin. Siitä oli paljon hyötyä, kun pelasin koripalloa.

”On vaikea uskoa, että hän on poissa”, Mariah kuiskasi muistellen isän seitsemänkymmentävuotissyntymäpäiväjuhlia, joita oli vietetty vain kolme viikkoa sitten. Neljän viime päivän tapahtumat kertautuivat hänen mielessään. Maanantai-iltana hän oli jäänyt toimistolleen tekemään sijoitussuunnitelmaa uudelle asiakkaalle. Kun hän oli tullut kahdeksalta kotiin asuntoonsa Greenwich Villagesta, hän oli tavalliseen tapaan soittanut isälleen. Isä kuulosti todella masentuneelta, hän muisteli. Isä kertoi, että äidillä oli ollut hirveä päivä. Alzheimerin tauti oli selvästi pahenemassa. Jokin sai minut soittamaan hänelle uudestaan puoli yhdeksitoista. Olin huolissani heistä molemmista.

Kun isä ei vastannut, tiesin ettei kaikki ollut kohdallaan. Mariah muisteli ikuisuudelta tuntunutta ajomatkaa, kun hän oli kiirehtinyt sinä iltana Greenwich Villagesta New Jerseyhin. Yritin soittaa heille monta kertaa matkan aikana, hän ajatteli. Hän muisti, miten oli kääntynyt pihatielle kaksikymmentä yli yksitoista ja hapuillut pimeässä talon

avainta juostessaan autolta ovelle. Kaikki alakerran valot olivat olleet vielä päällä, ja kun hän oli päässyt sisälle, hän oli mennyt suoraan työhuoneeseen.

Hänen mieleensä välähti jälleen hirvittävä näky, jonka hän oli siellä kohdannut. Hänen isänsä oli retkottanut työpöydälle lysähtäneenä, pää ja hartiat veressä. Hänen äitinsä, verestä läpimärkinä, oli kyyristellyt komerossa työpöydän lähellä, isän pistooli tiukasti kädessä.

Äiti näki minut ja alkoi vaikertaa: ”Niin kauhea meteli... niin paljon verta...”

Olin sekaisin järkytyksestä, Maria muisti. Kun soitin hätänumeroon, pystyin vain kiljumaan: ”Minun isäni on kuollut! Minun isäni on ammuttu!”

Poliisi saapui paikalle muutamassa minuutissa. En koskaan unohda, miten he katselivat äitiä ja minua. Olin halannut isää, joten olin itsekkin aivan veressä. Satuin kuulemaan, kun yksi poliiseista sanoi, että koskiessani isään olin turmellut rikospaikan.

Mariah tajusi tuijottaneensa peiliin mitään näkemättä. Hän vilkaisi kampauspöydällä olevaa kelloa ja näki, että se oli jo puoli kahdeksan. Minun täytyy laittautua valmiiksi, hän ajatteli. Muistotilaisuus alkaa yhdeksältä. Toivottavasti Rory on jo laittamassa äitiä valmiiksi. Rory Steiger, tanakka kuusikymmentäkaksivuotias nainen, oli ollut hänen äitinsä kotihoitaja kahden viime vuoden ajan.

Kaksikymmentä minuuttia myöhemmin, käytyään suihkussa ja kuivattuaan hiuksensa hiustenkuivaajalla, Mariah palasi makuuhuoneeseen, avasi vaatekaapin oven ja otti esiin mustavalkoisen jakun ja mustan hameen, jotka oli valinnut hautajaisiin. Ennen oli tapana pukeutua mustaan, kun sukulainen kuoli, hän ajatteli. Muistan nähneeni kuvia Jackie Kennedystä pitkässä suruhunnussa. Voi luoja, miksi tämän täytyi tapahtua?

Pukeuduttuaan Mariah käveli ikkunan ääreen. Hän oli jättänyt ikkunan auki sänkyyn mennessään, ja tuulenvire heilutteli verhoa ikkunalautaa vasten. Hän seisahtui het-

keksi katselemaan takapihaa, jota varjostivat isän vuosia sitten istuttamat japaninvaahterat. Takapihaa reunustivat isän keväällä istuttamat begoniat ja ahkeraliisat. Aurinko sai etäällä siintävät Ramapo-vuoret hohtamaan vihreän ja kullan sävyissä. Oli täydellinen elokuun loppupuolen päivä.

En halua, että tänään on kaunis päivä, Mariah ajatteli. Silloin vaikuttaisi siltä kuin mitään kauheaa ei olisi tapahtunut. Mutta kauheaa asia *on* tapahtunut. Isä murhattiin. Haluan että tänään on sateista ja kylmää ja märkää. Haluan sateen itkevän hänen arkulleen. Haluan taivaan kyynelehtivän hänen vuokseen.

Hän on poissa lopullisesti.

Syylisyys ja suru valtasivat Mariahin. Lempeä yliopiston professori, joka oli jäänyt mielellään eläkkeelle kolme vuotta sitten ja joka käytti suurimman osan ajastaan ikivanhojen asiakirjojen tutkimiseen, oli murhattu raa’asti. Rakastin häntä valtavasti, mutta on aivan kauheaa, että viimeisten puolentoista vuoden ajan meidän suhteemme oli kireä, mikä johtui hänen suhteestaan Lillian Stewartiin, Columbian yliopiston professoriin, jonka olemassaolo muutti meidän kaikkien elämän.

Mariah muisti, miten tyrmistynyt hän oli ollut tullessaan kotiin puolitoista vuotta sitten ja nähdessään äitinsä pitelevän löytämiään valokuvia, joissa Lillian ja Mariahin isä syleilivät toisiaan. Olin niin vihainen, kun tajusin, että heillä oli luultavasti ollut suhde jo silloin, kun Lily oli ollut isän mukana arkeologisilla kaivauksilla Egyptissä ja Kreikassa ja Israelissa ja luoja tietää missä muualla, viimeisten viiden vuoden ajan. Olin raivoissani, koska isä oli kutsunut Lilyn kotiin päivälliselle yhdessä muiden ystäviensä, Richardin, Charlesin, Albertin ja Gregin, kanssa.

Minä inhoan sitä naista, Mariah totesi itsekseen.

Kahdenkymmenen vuoden ikäero ei ilmeisesti häirinnyt Lilyä, Mariah ajatteli synkästi. Olen yrittänyt olla reilu ja ymmärtää.

Äiti on ajautunut jo vuosien ajan aina vain kauemmas meistä, ja minä tiedän että isällä on ollut rankkaa, kun hän on nähnyt äidin menevän huonompaan kuntoon. Mutta äidillä on vielä melko hyviäkin päiviä. Hän puhuu edelleen usein niistä kuvista. Häntä loukkasi syvästi, että isän elämässä oli joku toinen.

En halua ajatella näin, Mariah sanoi itselleen kääntyesään pois ikkunan äärestä. Haluan että isä on elossa. Haluan kertoa hänelle miten pahoillani olen siitä, että kysyin häneltä vielä viime viikolla, oliko Myrkkylilja-Lily ollut mukava matkakumppani heidän viimeisimmällä huviretkellään Kreikassa.

Hän tuli pois ikkunan vierestä, käveli työpöydän luokse ja katseli kymmenen vuoden takaista valokuvaa äidistään ja isästään. Muistan kuinka helliä he olivat toisiaan kohtaan, Mariah ajatteli. He menivät naimisiin tutkijakoulussa opiskellessaan.

Minua he saivat odotella viisitoista vuotta.

Hän hymyili vaisusti muistaessaan äitinsä kertoneen, että he olivat joutuneet odottamaan kauan, mutta sitten Jumala oli antanut heille täydellisen lapsen. Äiti oli oikeastaan hyvin ystävällinen sanoessaan niin, Mariah ajatteli. He olivat kumpikin silmäänpistävän kauniita ihmisiä. Ja elegantteja. Ja hurmaavia. Minä en todellakaan ollut lapsena mikään ilo silmälle. Minulla oli pitkä, suora ja musta hiuskuontalo, ja olin pitkänhuiskea ja niin laiha että näytin aliravitulta, ja minulla oli hampaat, joiden ympärille kasvoin, mutta jotka olivat aluksi aivan liian suuret kasvoihini nähden. Mutta minulla oli onnea, koska minusta kasvoi lopulta kelvollinen yhdistelmä heidän piirteitään.

Isä, isi, älä ole kuollut. Ole aamiaispöydän ääressä, kun tulen sinne. Istu siellä kahvikuppi kädessä ja lue *Timesia* tai *Wall Street Journalia*. Minä nappaan *Postin* ja käännän esiin juorusivut, ja sinä vilkaiset minua silmälasiesi ylitse tavalla, joka kertoo että sellaisten lukeminen on pelkkää ajanhukkaa.

En halua syödä mitään, juon vain kahvia, Mariah päätti avatessaan makuuhuoneen oven ja kävellessään käytävää pitkin portaiden yläpäähän. Hän pysähtyi ylimmälle portaalle, mutta ei kuullut ääniä toisiinsa yhdistetyistä makuuhuoneista, joissa hänen äitinsä ja Rory nukkuivat. Toivotavasti se tarkoittaa, että he ovat alakerrassa, hän ajatteli.

Heitä ei näkynyt aamiaishuoneessa. Mariah meni keittiöön. Betty Pierce, taloudenhoitaja, oli siellä. ”Mariah, äitisi ei suostunut syömään mitään. Hän halusi mennä työhuoneeseen. Et varmaankaan hyväksy hänen vaatevalintaansa, mutta hän piti päänsä. Hän laittoi päälleen sen sinivihreän pellavakankaisten jakkupuvun, jonka ostit hänelle äitienpäiväksi.”

Mariah aikoi esittää vastalauseen, mutta kysyi sitten itseltään, mitä ihmeen väliä sillä muka oli. Hän otti kahvin, jonka Betty kaatoi hänelle, ja vei kupin työhuoneeseen. Rory seiso siellä ahdistuneen näköisenä. Hän vastasi Mariahin äänettömään kysymykseen nyökkäämällä komeron ovelle päin. ”Hän ei anna minun jättää ovea auki”, Rory sanoi. ”Hän ei päästä minua luokseen.”

Mariah koputti komeron oveen ja avasi sen hitaasti kuiskaten äitinsä nimen. Äiti vastasi ihme kyllä joskus helpommin omaan nimeensä kuin siihen, että Mariah kutsui häntä äidiksi. ”Kathleen”, hän sanoi lempeästi. ”Kathleen, on aika juoda kupillinen teetä ja syödä kanelipulla.”

Komero oli suuri, ja sen kummallakin sivuseinällä oli hyllyjä. Kathleen Lyons istui lattialla komeron perällä. Hän oli kietonut käsivartensa suojelevasti ympärilleen ja painanut päänsä rintaa vasten kuin iskuun valmistautuen. Hänen silmänsä olivat tiukasti kiinni, ja hänen hopeanharmaat hiuksensa olivat valahtaneet eteen peittäen suurimman osan kasvoista. Mariah polvistui halaamaan äitiään ja keinutteli häntä sylissään kuin lasta.

”Niin kauhea meteli... niin paljon verta”, äiti kuiskasi taas, sanat joita hän oli toistellut murhan jälkeen. Mutta sitten hän antoi Mariahin auttaa itsensä ylös ja pyyhkäistä

lyhyet, kiharat hiukset pois kauniilta kasvoiltaan. Mariah muisti jälleen, että hänen äitinä oli vain muutaman kuu-kauden nuorempi kuin hänen isänsä oli ollut. Äiti ei olisi edes näyttänyt ikäiseltään, jos ei olisi liikkunut pelokkaasti, aivan kuin olisi minä hetkenä hyvänsä voinut astua pohjat-tomaan kuiluun.

Kun Mariah johdatti äitinsä pois työhuoneesta, hän ei nähnyt Rory Steigerin pahansuopaa ilmettä eikä hymyä, jonka tämä salli itselleen.

Pian hän ei ole enää minun riesanani, Rory ajatteli.

2

Rikosetsivä Simon Benet Bergenin piirikunnan syyttäjänvirastosta näytti mieheltä, joka vietti paljon aikaa ulkosalla. Hän oli neljäkymmentäviisivuotias, ja hänellä oli ohenevat hiekanväriset hiukset ja punakka iho. Hänen puvuntakkinsa oli ryppyinen, koska aina kun hän ei tarvinnut sitä, hän heitti sen heti tuolin selkänojalle tai auton takapenkille.

Hänen työparinsa, rikosetsivä Rita Rodriguez, oli hoikka, neljäkymmentä lähestyvä latinalaisamerikkalainen nainen, jolla oli tyylikkäätsä lyhyet ja ruskeat hiukset. Rodriguez oli aina moitteettomasti pukeutunut, minkä vuoksi hän ja Benet olivat ristiriitainen pari. Tosiasiassa he olivat huipputasoisen tutkijatiimi, joka oli määrätty tutkimaan Jonathan Lyonsin murhatapausta.

Perjantaiamuna he saapuivat ensimmäisinä muistotilaisuuteen. He päättelivät, että jos murhaaja oli joku ulkopuolinen, hän saattoi osallistua tilaisuuteen nähdäkseen uhrin, joten he etsivät vieraiden joukosta mahdollista epäiltyä. He olivat käyneet läpi valokuvia ehdonalaisessa vapaudessa olevista rikollisista, jotka olivat aiemmin tehneet murtoja lähiseudulla.

Jokainen joka on joskus kokenut tällaisen päivän, tietää millaista se on, Rodriguez ajatteli. Kukkia oli runsaasti, vaikka kuolinilmoituksessa olikin niiden sijaan pyydetty lahjoitusta paikalliselle sairaalalle.

Siunauskappeli alkoi täyttyä hyvissä ajoin ennen yhdeksää. Rikosetsivät tiesivät, että osa ihmisistä oli tullut paikalle sairaan uteliaisuuden vuoksi – Rodriguez erotti heidät välittömästi. He seisoivat arkun vieressä tarpeettoman kauan etsien vainajan kasvoilta merkkejä vammoista. Mutta Jonathan Lyonsin ilme oli rauhallinen,

ja hautaustoimiston meikkaaja oli piilottanut taitavasti mahdolliset ruhjeet.

He olivat viimeisten kolmen päivän ajan soitelleet naapureiden ovikelloja siinä toivossa, että joku olisi kuulut laukauksen tai nähnyt jonkun juoksevan ulos talosta ampumisen jälkeen. Tutkimukset eivät olleet johtaneet mihinkään. Lähimmät naapurit olivat lomamatkalla, eikä kukaan muu ollut kuullut tai nähnyt mitään epätavallista.

Mariah oli kertonut heille niiden ihmisten nimet, jotka olivat olleet hyvin läheisiä hänen isänsä kanssa ja joille isä olisi voinut uskoutua, jos tällä olisi ollut jonkinlaisia ongelmia.

”Richard Callahan, Charles Michaelson, Albert West ja Greg Pearson ovat olleet mukana kaikilla isän jokavuotisilla arkeologisilla matkoilla ainakin kuuden vuoden ajan”, Mariah oli kertonut heille. ”He kaikki käyvät meillä päivällisellä noin kerran kuussa. Richard on raamatuntutkimuksen professori Fordhamin yliopistossa. Charles ja Albert ovat myös professoreita. Greg on menestyvä liike mies. Hänen yrityksellään on jotakin tekemistä tietokoneohjelmien kanssa.” Ja sitten, selvästi vihaisena, Mariah oli maininnut myös Lillian Stewartin, isänsä rakastajattaren.

Juuri heidän kanssaan rikosetsivät halusivat sopia tapauksien kuulustelua varten. Benet oli pyytännyt, että kotihoitaja Rory Steiger näyttäisi heidät, kun he saapuisivat paikalle.

Kaksikymmentä vaille yhdeksän Mariah, hänen äitinsä ja Rory tulivat siunauskappeliin. Vaikka rikosetsivät olivat käyneet Kathleen Lyonsin kotona kahdesti parin viime päivän aikana, tämä tuijotti heitä poissaolevasti. Mariah nyökkäsi heille ja meni seisomaan arkun vierelle tervehtiäkseen vieraita, joita jo kulki arkun ohitse.

Rikosetsivät valitsivat läheltä paikan, josta he erottivat selvästi ihmisten kasvot ja sen, kuinka he kommunikoivat Mariahin kanssa.

Rory vei Kathleenin istumaan eturiviin ja liittyi sitten etsivien seuraan. Rory seisoi heidän takanaan huomaamat-

toman näköisenä mustavalkoisessa kuviolisessa mekossaan ja harmaantuvat hiukset nutturalle kammattuna. Hän yritti olla paljastamatta, että poliisien auttaminen hermostutti häntä. Rory ajatteli jälleen kerran, että ainoa syy, miksi hän oli ottanut tämän työn vastaan kaksi vuotta sitten, oli Joe Peck, kuusikymmentäviisivuotias leskimies samasta kerrostalosta, jossa Rory oli asunut Manhattanin Upper West Sidessa.

Rory oli käynyt usein päivällisellä Joen kanssa, joka oli eläkkeelle jäänyt palomies ja jolla oli koti Floridassa. Joe oli kertonut, miten yksinäinen oli ollut vaimonsa kuoltua, ja Rory oli elätellyt toiveita, että Joe aikoi kosia häntä. Sitteen eräänä iltana Joe oli kertonut Rorylle, että vaikka hän nauttikin heidän satunnaisista treffeistään, hän oli tavannut jonkun toisen, joka muuttaisi hänen luokseen.

Samana iltana päivällisellä Rory oli kertonut vihaisena ja pettyneenä parhaalle ystävälleen Roselle, että hän ottaisi vastaan työn, jota hänelle oli juuri tarjottu New Jerseyssä. ”Siitä maksetaan hyvin. Tulen kyllä olemaan jumissa siellä maanantaista perjantaihin, mutta eihän minun tarvitse enää kiirehtiä töistä kotiin toivoen, että Joe soittaisi”, Rory oli todennut katkerana.

En koskaan ajatellut, että työn vastaanottaminen johtaisi tähän, hän ajatteli. Sitten hän huomasi kaksi lähes seitsemänkymmentävuotiasta miestä. ”Kerron ihan vain tiedoksenne”, hän kuiskasi rikosetsivä Benetille ja Rodriguezille, ”että nuo miehet ovat professori Lyonsin alan asiantuntijoita. He käyvät talossa noin kerran kuussa, ja tiedän että he puhuivat usein puhelimesta professori Lyonsin kanssa. Pidempi mies on professori Charles Michaelson. Toinen on tohtori Albert West.”

Hetken kuluttua Rory nykäisi Benetin hihaa. ”Tuossa ovat Callahan ja Pearson”, hän sanoi. ”Se tyttöystvä on heidän seurassaan.”

Mariahin silmät rävähtivät auki, kun hän näki, kuka oli tulossa sisään. Enpä olisi uskonut, että Myrkkylilja-Lily

uskaltaa näyttäytyä täällä, hän ajatteli, vaikka myönsikin vastahakoisesti, että Lillian Stewart oli erittäin viehättävä nainen. Lillianilla oli kastanjanruskeat hiukset ja ruskeat silmät, jotka olivat etäällä toisistaan. Lily oli pukeutunut vaaleanharmaaseen pellavakankaiseen jakkupukuun, jossa oli valkoinen kaulus. Kuinkahan kauan hän kolusi vaateputiikkeja tuon asun löytääkseen, Mariah mietti. Se näyttää täydelliseltä rakastajattaren surupuvulta.

Juuri sellaisia ilkeyksiä olen letkautellut isälle Lilystä, hän ajatteli katuvana. Ja minä vielä kysyin isältä, käyttääkö Lily korkokenkiä silloinkin, kun he ovat kaivelemassa raunioita. Mariah ei ollut näkevinäänkään Stewartia, vaan ojensi kätensä puristaakseen Greg Pearsonin ja Richard Callahanin kättä. ”Tämä ei ole mikään paras mahdollinen päivä, vai kuinka?” hän kysyi heiltä.

Mariah sai lohtua surusta, jonka hän näki molempien miesten silmissä. Hän tiesi, miten syvästi miehet olivat arvostaneet hänen isänsä ystävyyttä. Kumpikin heistä oli kolmekymmentäviisivuotias ja innokas amatööriarkeologi, mutta muuten he olivat täysin erilaiset. Richard oli hoikka, satayhdeksänkymmentäviisisenttinen mies, jolla oli tuuheat, harmaantuvat mustat hiukset sekä hyvä huumorintaju. Mariah tiesi, että Richard oli ollut vuoden verran pappisseminaarissa ja ettei hän ollut vielä sulkenut pois sinne palaamista. Richard asui lähellä Fordhamin yliopistoa, jossa toimi opettajana.

Greg oli täsmälleen Mariahin pituinen, kun Mariahilla oli korkokengät jalassa. Gregin ruskeat hiukset oli leikattu lyhyeksi. Hänen kasvojaan hallitsivat vaalean harmaanvihreät silmät. Greg oli aina hiljainen ja huomaavainen, ja Mariah oli miettinyt, oliko tämä menestyvä liikemies vain auttamattoman ujo. Ehkä se on yksi syy, miksi Greg viihtyi niin hyvin isän seurassa, Mariah ajatteli. Isä oli lumoava tarinankertoja.

Mariah oli käynyt muutaman kerran treffeillä Gregin kanssa, mutta oli tiennyt ettei kiinnostuisi tästä romant-

tisessa mielessä. Hän oli pelännyt, että Greg saattoi olla menossa siihen suuntaan, joten hän oli vihjaissut tapailevansa jotakuta toista, eikä Greg ollut enää sen jälkeen pyytänyt häntä ulos.

Molemmat miehet polvistuivat arkun vierelle. ”Tähän loppuivat pitkät illat tarinankertojan seurassa”, Mariah sanoi, kun he nousivat ylös.

”Sitä on aivan mahdotonta uskoa”, Lily mutisi.

Sitten Albert West ja Charles Michaelson tulivat Mariahin luokse. ”Mariah, otan osaa. Eihän tätä voi uskoa. Kaikki tapahtui niin äkkiä”, Albert sanoi.

”Minä tiedän sen”, Mariah sanoi katsellen neljää miestä, jotka olivat olleet niin rakkaita hänen isälleen. ”Ovatko poliisit jo puhuneet teidän kanssanne? Minun täytyi laatia heille lista isän läheisistä ystäväistä, ja tietenkin te kaikki kuuluitte niihin.” Sitten hän kääntyi Lilyn puoleen. ”Ja on sanomattakin selvää, että laitoin listalle myös sinun nimesi.”

Vaistosinko juuri äsken äkillisen muutoksen eräissä heistä? Mariah mietti. Hän ei voinut olla varma, sillä samalla hetkellä hautausurakoitsija astui sisään ja pyysi ihmisiä kävelemään arkun ohitse vielä viimeisen kerran ja siirtymään sitten autoihin; oli aika lähteä kirkkoon.

Mariah odotti äitinsä kanssa, kunnes muut olivat lähteneet. Hän oli helpottunut, koska Lily oli ymmärtänyt olla koskettamatta hänen isänsä ruumista. Olisin varmaankin kampannut Lilyn, jos hän olisi kumartunut suutelemaan isää, Mariah ajatteli.

Hänen äitinsä vaikutti olevan täysin tietämätön siitä, mitä tapahtui. Kun Mariah johdatti hänet arkun luokse, hän katsoi kuolleen aviomiehensä kasvoja ilmeettömästi ja sanoi: ”Onneksi hän pesi kasvonsa. Niin kauhea meteli... niin paljon verta.”

Mariah luovutti äitinä Roryn hoiviin ja seisoi sitten yksin arkun vierellä. Isä, sinun olisi pitänyt saada elää vielä ainakin kaksikymmentä vuotta, hän ajatteli. Joku saa mak-saa tästä.

Hän kumartui painamaan poskensa isän poskea vasten, mutta katui sitten tekoaan. Kova, kylmä iho kuului esineelle, ei hänen isälleen.

Noustessaan hän kuiskasi: ”Minä pidän hyvää huolta äidistä, lupaan sen.”

*Korvaamaton pyhäinjäännös, petollinen
aviomies ja murhasta epäilty, dementoitunut
vaimo – Mary Higgins Clarkin uutuudessa
menneisyys ei anna rauhaa...*

Professori Jonathan Lyons löydetään ammuttuna työhuoneestaan. Tapaus vaikuttaa selvältä, sillä dementoitunut vaimo Kathleen kyyristelee komerossa murha-ase kädessään. Poliisi uskoo, että aviomiehensä uskottomuutta vuosikaudet sietänyt Kathleen on viimeinkin saanut tarpeekseen. Tytär Mariah on eri mieltä.

Kun käy ilmi, että professori Lyons saattoi juuri ennen kuolemaansa löytää mittaamattoman arvokkaan, Jeesuksen kirjoittamaksi uskotun kirjeen, Mariahin epäilykset vahvistuvat. Jos Vatikaanin kirjastosta 600 vuotta sitten varastettu pergamentti vahvistetaan aidoksi, kyseessä on maailmanlaajuinen sensaatio. Ainoa ongelma vain on, että kirje on kadonnut. Mariah on varma, että etsimällä kirjeen hän löytää myös isänsä murhaajan. Apunaan hänellä on lottovoittaja ja amatöörietsivä Alvirah Meenan, jonka huono tuuri osoittautuu varsinaiseksi onnenpotkuksi.

84.2

ISBN 978-951-31-6801-8

www.tammi.fi